

[Kirkeministeren.]

blive gift til en billig Penge. Det er nu ikke ganske rigtigt, som det ærede Medlem sagde, at Kirken er aaben to Dage om Ugen, medens Raadhuset er aabent alle syv Dage. Man kan blive gift i Kirken om Søndagen ganske gratis, men paa Raadhuset har man endnu ikke faaet en Giftevagtt, saaledes som man har en Tandlægevagtt og andet lignende — dette være for øvrigt sagt uden Sammenligning. Men der er tre Standarddage, altsaa Søndag og Lørdag og en Dag i Ugen desforuden, og jeg vil mene, at det i det store og hele vil være tilstrækkeligt. I vore Dage bliver jo saa at sige alle Mennesker gift enten om Lørdagen eller om Søndagen, fordi det er saa praktisk, at man saa har et Par sammenhængende Fridage. Det er et meget lille Antal Bryllupper, der foregaar uden for disse to Dage, og det er ganske afgjort ikke, fordi det er de billige Dage, men fordi de billige Dage er de Dage, hvor Folk har Tid til at blive gift, og det skal man jo ogsaa kunne tage sig Tid til. Derfor tror jeg ikke, det betyder saa forfærdelig meget med disse Standarddage. Der er endelig ogsaa det, at en meget stor Del af de Bryllupper, der foregaar uden for Standarddagene, foregaar i en bestemt Kirke, nemlig Frederiksberg Kirke. Det er et meget lille Antal, der foregaar spredt ud over de andre Kirker her i Byen, og det er jo egentlig kun Bryllupper, der er Tale om. Begravelser foregaar saa at sige alle fra Begravelseskapellerne paa Kirkegaardene. Jeg vil ikke være med til at opretholde noget i Retning af fint Sand og groft Sand, ikke noget i Retning af fine Bryllupper og tarvelige Bryllupper, men jeg tror ikke, det er et Spørgsmaal, der har nogen virkelig Betydning ud over det, at i det Øjeblik Standarddagene blev ophævet, vilde der komme betydelige Udgifter til forøget Løn til Organister og Korporene i Kirkerne, fordi de saa altid skulde staa til Raadighed. Men som sagt, det er ikke noget stort Spørgsmaal i det hele taget, og kan der engang komme en fornuftig Ordning, saadan at disse Standarddage kan blive afskaffet, skal jeg ikke indvende noget særligt derimod.

Jeg har ikke noget at bemærke til det, som det ærede Medlem Hr. Støgger Nielsen fremførte.

Det ærede Medlem Hr. Krarup omtalte,

at han syntes, at en af de Kirker i København, hvor Præsteembedet kommer i første Lønklasse, burde være en af Kirkefondets Kirker, altsaa en Slags Cadeau til Københavns Kirkefond for det storstilede Arbejde, det har gjort for at bygge nye Kirker i København. Jeg vil dertil sige, at jeg ser med Sympati paa den Tanke, det ærede Medlem har fremsat, men jeg gør opmærksom paa, at det jo vil være forbundet med nogen Vanskelighed at faa en af Kirkefondets Kirker over paa Ordningen, fordi der kun er 16 Kirker, der kan komme ind under denne Ordning, og af disse 16 Kirker er en hel Del i Forvejen optaget, nemlig de Kirker i København, som under den forrige Lønningslov var lønnet i første Lønningsklasse. Men som sagt, jeg ser med Sympati paa Spørgsmaalet, og skulde der være nogen Mulighed derfor, skal jeg gerne yde min Bistand.

Det ærede Medlem spurgte endvidere om det Nordhuusenske Legat. Det er et Legat, der blev stiftet 1686; da var Legatet paa 1 315 Rigsdaler, og det blev stiftet, netop som det ærede Medlem nævnte, til Fordel for residerende Kapellaners Enker ved Domkirken i København. Ved heldig Anbringelse er dette Legat vokset betydeligt i Tidens Løb; i 1846 var det paa 30 000 Rigsdaler og i 1861 paa 38 000 Rigsdaler. Det gik altsaa til at begynde med til de residerende Kapellaners Enker ved Frue Kirke, og naar saadanne ikke fandtes, da til Lønning af residerende Kapellaner. Dengang Embederne blev reguleret, da Præsterne kom ind under faste Indtægter, indgik dette Legat i Reguleringssummen, dog saaledes at Fundatsens Bestemmelser fremdeles blev opretholdt; for saa vidt der var Tale om en Enke paa Kaldet, skulde en saadan Enke nyde det Provenu, der kunde tilkomme hende, men naar der ikke var nogen Enke, indgik det i Embedets Reguleringssum. Jeg ser ikke, der er Mulighed for at ændre dette nu. Nu maa det være saadan, at Legatet ligger til Enken efter en residerende Kapellan ved Domkirken, og at den Del af Legatets Midler, som hun ikke faar Del i, maa indgaa i Lønningssummen, fordi Forudsætningerne nu er ganske andre, end de var, dengang Magister Nordhuus stiftede sit Legat i 1686.

Jeg giver det ærede Medlem Ret i, at